

Twee undercoveragenten van het Korps Landelijke Politiediensten (KLPD) zetten de bloemetjes buiten in Amsterdam. Als ze terugkeren bij hun auto blijkt een dief te hebben toegeslagen. Hij nam uit de kofferbak een koffer mee, waarin documenten zitten 'waar de minister op kan vallen'. Om tegenover superieuren en echtgenotes te verbloemen wat voor stomiteiten ze hebben uitgevreten, doen de KLPD'ers valse aangifte van de diefstal. Tot welke ellende dit leugentje leidt, merkt onder anderen Cor Admiraal. Hij is een Alkmaarse diender met volgens de leidinggevendenden bij politie en justitie, verouderde ideeën over diepgravend rechercheren. Als hij op een zijspoor wordt gedirigeerd, gaat hij op eigen houtje op onderzoek uit.

Proloog

Een koninkrijk voor een motorzaag! Cor Admiraal schrikt voor de zoveelste keer vroeg wakker. Wéér die kutvogels die in de bomen voor zijn raam van zijn slaapkamer op de eerste verdieping het eerste lied zingen. 06.04, wijst de radio naast zijn bed ongenadig aan. Een uur had hij nog wel kunnen dromen van Italië.

Tsjeeh-sussss, het is dat hij zijn dienstwapen niet voor dit soort akkefietjes mag gebruiken maar hoe graag had hij ook die klotebeesten niet kapotgeschoten. Hij trekt zijn instappers aan en rukt zijn badjas van de haak in de badkamer en loopt zachtjes de trap af, zodat hij zijn vrouw en kinderen niet stoort. Hij ritst De Telegrof uit de brievenbus en snelt naar de keuken, om te voorkomen dat Oeloeboeloe van louter onbegrijpelijke vreugde over zijn bevrijding de boel bij elkaar jankt. Terwijl de waterkoker zijn best doet, werpt Cor een blik op de voorpagina van de krant voor ook niet al te wakkere mensen zoals hij.

'Derde liquidatie in hoofdstad in week' is de kop boven de opening. In witte letters in een zwart blok zoals alleen die krant dat kan, staat te lezen: 'Drugsbaron Postbode vermoord'.

De collega's in Amsterdam hoeven zich niet te vervelen, denkt hij en wil het dagblad wegleggen om de zakjes in de pot te hangen en water op te gieten en zijn kommetje kwark met muesli te bereiden.

Als versteend blijft hij staan. Weg moorddadige gedachten over de merels die de wekker overbodig maken en de duiven die door de schoorsteen roekoeën en op zijn mooie nieuwe zwarte auto schijten. Niet de zoveelste smerige afrekening onder Mokumse criminelen van enige naam en faam, twee kogels in het hoofd en een in het kruis, maar een regel weggestopt in het 'ooggetuigenverslag', doet hem vergeten dat de koelkastdeur openstaat, het theewater afkoelt en de schapendoes naast hem staat zodat die het uitjankt als die zak van een baas hem op zijn poot trapt.

Op de achterbank, recht achter het lichaam van de bestuurder, stond een geopende attachékoffer. Aldus de getuige, de 34-jarige bestelwagenaufheffer Epe Drost, die het misdrijf ontdekte. Hij zag één computerschijfje in de koffer liggen: 'Dat viel me erg op.'

Afwezig klopt Cor Oeloeboeloe op zijn kop, terwijl hij met zijn andere hand pagina 2 opslaat. Daar, onder een berichtje over een eenzijdig dodelijk ongeval - tsja, kan gebeuren - van een Marokkaan, die met zijn brommertje in een sloot is gedoken langs de Zekeringstraat op industrieterrein Westpoort, staat een langgerekte kolom met het vervolg van het verhaal van verslaggever Eef Konijn. Onder de typische kop: 'Driemaal is scheepsrecht'. 'Tsjeeh-suss,' schampert Cor, maar leest snel verder:

Politiewoordvoerder Joost van Capelle ontkent desgevraagd het bestaan van de, al dan niet geopende koffer in de grijze metallic Audi A8 waarin het slachtoffer zat. Van Capelle wilde in 'het belang van het onderzoek' evenmin iets zeggen over de identiteit van de vermoorde man.

Drugsbaron

Aangenomen mag worden dat onze bron het bij het juiste eind heeft en het gaat om drugsbaron Bertus van der H. (58), in de jaren tachtig en negentig bekend als drugbaron 'De Postbode'.

Die bijnaam had de Amsterdamse sportschoolhouder te danken aan de rode, voormalige PIT-bestelbusjes waarmee hij de hasj naar de afnemers liet brengen. Hoewel hij de laatste jaren een aan de oppervlakte keurig imperium van fitness- en sportcentra opbouwde, zijn er aanzwellende geruchten dat onder meer de fiscus belangstelling voor het doen en laten van 'De Postbode' en zijn (voormalige) zakenpartner Henrik F. uit Bergen heeft.

Vorige week kwam de laatste daarom, na lange afwezigheid in het nieuws.

Verband

Het is mogelijk dat er een verband is tussen deze fataal afgelopen schietpartij in parkeergarage Markenhoven - brutaal, want op een paar meters afstand van politiebureau IJtunnel - en twee bloedige incidenten eerder deze week in Amsterdam. Toen werden, respectievelijk in zijn woning aan de Hoofdweg en in de Henri Polaklaan de Bulgaarse criminelen 'Elvis' Dosmanoven 'Franco' Frantzev als beesten afgeknald. Onze zegsman gaat er vanuit dat zich een bloedige bendeoorlog afspeelt. De inhoud van de 'niet-bestaande' koffer zou daar weleens een rol in kunnen spelen.

'Je moest eens weten,' zegt Cor hoofdschuddend.

'Wat pap?' vraagt zijn veertienjarige zoon David met een slaperig hoofd.

'Niks joh, ik word gewoon oud en begin in mezelf te praten. Jij bent ook vroeg wakker, als je het eerste uur vrij hebt.'

'Ik werd wakker van Oeloeboeloe.'

'Jammer maar helaas, neem dus maar een broodje en een beker melk. Ga daarna even met dat mislukte schaap uit. Ik ga douchen en naar mijn werk.'

En als daar niemand te porren is voor een onderzoekje naar 'de koffer', doe ik het zelf wel, denkt Cor er achter aan.

1. 1993

Jaap van der Heiden heeft zin om naar huis te gaan, om Alkmaarse lucht op te snuiven, te genieten van de vrijheid om te kunnen kiezen met wie je een praatje, hoe onbenullig ook, maakt. Weliswaar moet hij zich maandagavond voor acht uur weer melden bij de poort van de half-open inrichting Westlinge in Heerhugowaard, waar hij het laatste deel van zijn jaar voor het overladen van drugs moet uitzitten, maar wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd.

Hij kijkt uit naar de grijze Mercedes 190 van Bert Lagerwerf, die hem naar zijn woning aan het Luttk Oudorp, een van de mooiste grachten in het centrum van de kaasstad, zal brengen. Daar is-ie.

De vrienden bespreken de laatste ontwikkelingen, vooral aangaande hun hobby, de duivenfokkerij. Automatisch komt het gesprek op de strandtent in Bergen aan Zee en de, zoals Jaap het uitdrukt, 'licht illegale activiteiten' die daar worden ontplooid.

Ze lachen iets te hard om de waarschuwing van de sectie stiekem van de politie bij zijn eerste verlof een maand geleden. Jaaps investeerders zouden een aanslag op hem hebben voorbereid. De CID Alkmaar zou daarover zijn geïnformeerd door de CID Kennemerland, die beschikte over zeer veel contacten in wat zelfs in een kwaliteitskrant als *NRC Handelsblad* wordt omgeschreven als Octopus, de criminele organisatie met talloze tentakels in onder- en bovenwereld. Een als zeer betrouwbaar omschreven informant zou op de hoogte zijn van pogingen Van der Heiden uit te weg te ruimen.

De recherche zou o zo graag willen dat Jaap hen in vertrouwen nam over de geflopte transactie met 'zijn' *Brittannia Gazelle* en denkt hem een vlo in het oor te zetten dat het rapaille van hem af wil. Dat is de mening van de strandtentexploitant, gebaseerd op groot wantrouwen ten opzichte van de autoriteiten en, jammer genoeg, veel ervaring met de opsporingsinstanties. Maar hij is niet in het minste genegen hun ook maar een vingerlengte tegemoet te komen.

Het schip *Brittannia Gazelle*, dat hij met geld van onder meer Erwin Knüpfer en Henrik Fischer aanschafte, had een half jaar eerder op volle zee

20.000 kilo hasj overgenomen van de Spaanse trawler *Pescador*. Opdrachtgever van de, zoals altijd door Nederlanders uitgevoerde smokkel was de IRA, die in Nederland werd vertegenwoordigd door de eigenaar van het luchttransportbedrijf Kerry Air, Walter Desmond.

De IRA zou de drugs door Desmonds mannen laten verkopen in Engeland, waar hasj veel duurder en de straffen veel hoger waren. Ze rekenden vast op de 500 miljoen gulden, dan waren de kosten voor de vervoerders er al af nota bene, want die waren nodig voor de aankoop van wapens, weer bij hun relaties in Nederland. De strijd in Noord-Ierland kostte miljarden.

Maar de IRA kreeg geen cent. Op 20 november 1992 enterden de Britse autoriteiten de *Brittannia Gazelle* en arresteerden de bemanning. Opvallend was dat in de ruimen nog slechts 17.500 kilo lag. Iemand had er iets van afgesnoept. Jaap, hoewel aan wal en onwetend, werd als 'regisseur' verantwoordelijk gesteld.

Helemaal gerust op de nabije toekomst is hij niet. Maar naar zijn gevoel is de storm gaan liggen, nadat hij de geldschietters heeft toegezegd voor het einde van het jaar de schade te compenseren. In de bak heeft hij al een aardige ploeg mensen geronseld, terwijl zijn getrouwen buiten de Marokkanen al hebben gemasseerd.

Hoe dan ook, met dat rotte stel van de kit zal hij nooit om tabereid heel ver te gaan, maar als het erop aankomt, laten ze je vallen. Bovendien ben je de prijs van een kogel niet meer waard, als in het milieu bekend wordt dat je meewerkt met Justitie.

Het nare voorgevoel neemt echter razendsnel toe als Bert meldt dat ze al vanaf Westlinge een staart hebben. De chauffeur hoopte dat hij zich had vergist, maar de blauwe VW Golf is net te opvallend onopvallend in de stroom auto's meegegaan naar rechts, de Nollenweg op richting industrieterrein Beverkoog en Oudorp.

De Golf had eerst gekozen voor recht door, de Ring Alkmaar op, de officiële richting naar het centrum. Maar wie hier goed bekend is en weet hoe druk het op zaterdagen is, gaat via de sluiproute door Oudorp de stad in.

Jaap zwenfelt zijn raampje omlaag en draait de rechterzijspiegel zodanig, dat hij de achtervolger kan zien. Maar de Golf houdt zoveel afstand, dat niet te onderscheiden valt of er behalve een bestuurder nog meer personen in zitten. 'Het kan natuurlijk best de kit zijn, die zeker wil weten dat ik heel overkom,' probeert Jaap, meer zichzelf dan Bert, gerust te stellen. 'Rij maar gewoon naar mijn huis, daar zitten we veilig.' Het voormalige bedrijfspand is van boven tot onder beveiligd, nadat vriend Michael Vane is geliquideerd.

De lucht is grijs en somber op deze tiende april 1993. Geen weer dat past bij de stemmig vrolijke zaterdag voor Pasen. Dat is traditioneel een drukke dag in het centrum van de regio met de eerste Duitsers die hun

vakantiewoning in de Noord-Hollandse kuststreek willen opsieren met planten en andere spulletjes van de markt en uit de winkels in Alkmaar.

Toch raakt Jaap in een opgewekte stemming als ze op bekend terrein komen. Het gaat tegen de rijrichting in, de Voordam op, om bij het Luttk Oudorp te komen. Anders moesten ze via de Gedempte Nieuwesloot, waar na honderd meter de weekmarkt begint en het op de eerste, niet afgesloten meters rond deze tijd al een gekkenhuis is. Het Waagplein met al zijn kroegen, waar de toeristen en dagjesmensen hun eerste kopje koffie nuttigen voordat ze de Waagtoren gaan fotograferen en de musea bezoeken, het bruist in het historische stadje.

De Golf is uit de achteruitkijkspiegels verdwenen sinds ze de Frieschebrug hebben gehad. Ze zijn aan de andere kant van de gracht beland. De Mercedes legt de laatste meters, in tegengestelde richting, op het Luttk Oudorp af tot Jaaps paleisje. 'Stap jij maar vast uit, dan zoek ik wel een parkeerplekje,' commandeert Bert.

Jaap vindt het best. Hij ruikt de stal. De plastic boodschappentas aan de knop van de voordeur ziet hij wel, maar in de overtuiging dat Lucia die er neer heeft gehangen en nog snel even iets is gaan kopen voor bij de koffie, zet hij zijn tas met vuile kleren neer om zijn huissleutel te pakken. Hoe laat leven we? Vijf voor twaalf. Tijd om een bakkie te doen.

Boemmm!

De knal wordt gevolgd door minutenlang glasgerinkel en daarna een absoluut niets. Alleen Jaaps schoenen staan nog daar waar hij net ook stond. Het gruwelijk verminkte lichaam van de hasjhandelaar ligt als een oude doek verfrommeld aan de overkant van het water, tegen de pui van de antiquair.

De ramen bij alle panden in de omtrek van 300 meter zijn aan diggelen. Even is de stilte oorverdovend. Dan doorbreken sirenes de ban. De bewoners van de getroffen huizen komen de straat op, kijken elkaar wezenloos aan en schrikken, niemand uitgezonderd van de aanblik van het slachtoffer. 'Heeft iemand een handdoek of een kussen om onder Jaaps hoofd te leggen?' vraagt antiquair Willem Goudriaan, terwijl hij zich over Van der Heiden heenbuigt.

Journalist Lucas Beijer van het *Noordhollands Dagblad*, die weekeinddienst heeft en toevallig vanaf de redactie aan de Voordam de stad inliep voor een boodschap toen de knal weerklonk, heeft direct een fotograaf gebeld. Ze zien dat Jaaps vriendin Lucia helemaal over haar toeren uit het naastgelegen pand komt, waar ze een crèche runt, en naar de overkant wil lopen.

Maar ze wordt opgevangen door een stel agenten dat plotseling vanuit het Fridsen de gracht oploopt, de omgeving van Jaaps pand afzet met rood-wit lint en kijklustigen terugdringt.

Niemand let op de mannen die sinds kwart voor twaalf die ochtend onder de luifel van het Waaggebouw het huis van Jaap scherp in de gaten hebben gehouden.

Nadat de Alkmaarder de lucht in is gegaan, grijpt de grootste van de twee een mobiele telefoon en spreekt in rap Duits enkele woorden.

'Voor elkaar. Ze zijn op weg naar Schiphol,' zegt hij tegen zijn begeleider. Zonder nog een woord te zeggen lopen ze weg naar de Karperton-parkeergarage. Bij het betreden van de foeilelijke betonnen kolos aan de rand van de binnenstad, die bovendien te krap is gebouwd voor een beetje Mercedes, botsen ze op Lagerwerf, die echter geen enkel oog heeft voor het tweetal dat gelijktijdig het hoofd afwendt.

Henrik Fischer kijkt de gehaaste chauffeur na als die de Achterdam op rent, maar vertrekt niet eens zijn mondhoeken als zijn metgezel Walter Desmond in gebroken Nederlands opmerkt: 'Hij hoeft niet zo'n haast te hebben. Hij is toch te laat.'

2. 2004

'Hé, Eddielieverd, neem jij even die ballen mee?' schreeuwt Dirk Debets zijn maat Ed Kerkoven toe vanuit achter in de sportzaal in het hoofdgebouw van het Korps Landelijke Politie Diensten in Driebergen. Dirk grinnikt. Hij heeft voorpret, want de gebruikelijke reactie van zijn beste vriend blijft niet uit: 'Debets, ik maak je af als je me nog één keer Eddielieverd noemt!'

Zeker als er, zoals nu, vrouwelijke collega's bij zijn, is het minieme beetje gevoel voor humor bij de ruim twee meter lange en bijna net zo brede Ed gezakt tot in de zolen van zijn maat 52-sportschoenen. Bij het minste of geringste directe contact met de andere sekse slaat een extreme verlegenheid toe bij de stoer uitzijende undercoveragent en wordt hij een hakkelaar, die met rood aanlopend hoofd de nooduitgang zoekt.

En als hij het gevoel heeft dat hij voor schut wordt gezet, hoewel hij de afgezaagde grappen van Dirk al zo lang kent, is hij in staat iemand een hengst te verkopen. Wee degene, die dat overkomt. Weet ook de plaaggeest, die er verder het zwijgen toe doet, de basketbalborden optakelt en richting kleedkamers loopt.

Als ze onder de douche staan, is het ergste leed al weer geleden. Makkend heeft Ed de ballen in de bak gegooid, zijn sportkleden uitgetrokken nadat hij heeft gecontroleerd of de tussendeur naar de dameskleedkamer wel goed op slot zit, en is hij met zijn handdoek richting douches gelopen. Natuurlijk staat hij naast Dirk. De rest van de divisie Informatie & Analyse weet wat ze zich op de hals haalt als ze 'Archie, de man van staal' voor de voeten lopen.

Dirk, de oudste van het bevriende duo, probeert de grote man op te vrolijken. Dat is geen sinecure. Waar een 'gewoon' mens lacht, trekt Kerkoven zijn mondhoeken omhoog. Als een ander glimt van tevredenheid, kan er bij Ed hooguit een grom van instemming vanaf.

'Joh, zo lekker stappen.' 'Uhrrr.' 'Eerst mijn nieuwe wagen losgooien. Dat kan gemakkelijk, want die file op vrijdagmiddag stelt niets voor en we zijn op tijd.' 'Bwwwhhh.' 'O ja, laten we wat kleingeld meenemen voor de tips.'

'Gzzd.'

'Waar gaan jullie heen?' Gert Saedt, die zich staat af te drogen in de door waterdamp gevulde ruimte, aast op een uitnodiging om het tweetal te vergezellen. Het jongste lid van het team is weliswaar op de hoogte van de hechte band tussen de beide mannen en de reputatie van Kerkoven, maar weet nog niet dat ze op hun kroegentocht geen gezelschap van KLPD'ers willen, al zag die er uit als Meg Ryan.

'Saedt, als jij je naam eer wilt blijven aandoen, dan zou ik nu heel gauw maken dat je wekomt. Ik draai met het grootste plezier je ballen eraf, zodat je met Gerard Joling een duet kan zingen, Broekie,' bromt Dirk. Hij kijkt zijn partner aan, doet een knipoog na en loopt straal langs de verbijsterde Saedt naar zijn kluisje toe.

Ed klopt de afgewezen collega op de schouder: 'Flink Brinta eten, jongen. Ooit zul je mee mogen.'

Dirk draait zich om bij de kleedkamerdeur: 'Als chauffeur.'

Ed smijt hun sporttassen in de kofferbak van Dirks Alfa 156 1.9 JTD. Net twee dagen oud, zwart als de nacht, met speciaal in Italië bestelde, twaalfspakige lichtmetalen velgen. Een wagen die de uitstraling heeft van zijn 'baasje': imposant. Met zijn perfect gekapte kop met dik grijs krullend haar en kleding van Boss en Armani zou de 1,85 meter lange Debets als stand-in van Richard Gere kunnen fungeren. In zijn doen en laten lijkt hij soms echter meer op Clint Eastwood, zegt ook menig KLPD'er.

'Wacht even,' vraagt Ed. Hij loopt naar zijn eigen suffig grijze Ford Mondeo toe, klikt hem open met de afstandsbediening, grist in de middenconsole een handvol parkeermunten en doet de wagen op slot.

Kerkoven is in veel opzichten de tegenpool van zijn kameraad. Hij doet er alles aan om niet op te vallen, wat door zijn gespierde gestalte in combinatie met zijn lengte niet gemakkelijk is.

Van de verkeersdivisie weten ze dat in de flitspalen tussen Driebergen en Amsterdam geen enkele camera zit, met dank aan een paar jojo's van de Tuf Tuf Club die het nodig vonden vorige week de apparatuur onbruikbaar te maken met zoutzuur. Twee gasten zijn opgepakt. Het zal echter niet lang duren, voordat ze weer op straat staan. Ze hebben uitgekookte advocaten. Zo gaat dat in Nederland, anno 2004.

De Alfa vliegt over de A2. Ed kijkt onbewogen voor zich uit, Dirk zit verlekkerd achter het sportstuur, rommelt aan de knopjes voor de airco, zucht af en toe. 'Godsamme, wat een beest van een auto. Je hoort echt niet dat het een diesel is.' In 25 minuten hebben ze de A10 richting Zaanstad bereikt, vijf minuten later schiet de zwarte schicht de afslag Bos en Lommer op.

Het tempo is er goed uit, want de uittocht uit de stad naar de slaapsteden is in volle gang, terwijl toeristen de stad in willen maar niet weten waarheen.

Via de Mercatorweg, de Jan Evertsenstraat en de De Clercqstraat kruipen ze, voor hun gevoel, naar de Marnixstraat. Daar steken ze als een eeneiige tweeling tegelijk hun middelvinger op tegen het foeilelijke hoofdbureau van politie.

Linksaf, nog een keer linksaf de Lijnbaansgracht op, om te eindigen op de Laurierstraat voor nummer 196. Uit het vak in het linkerportier haalt Dirk een stapeltje parkeeronthefingen. 'Utrecht, Den Haag, ja, hebbes, Amsterdam. Kom op, ik heb honger als een paard.'

Ed stapt uit, trekt zijn favoriete blauwe McGregor-blazer van het haakje, doet hem aan, knipt met zijn vingers en spreekt, voor het eerst sinds ze Driebergen hebben verlaten: 'De koffer'.

Dirk kijkt hem eerst verdwaasd aan.

Ed: 'Je weet wel. Ik zag hem toen ik de tassen in je achterbak gooide.'
'Shitshitshit, die kutkoffer. Shit en nog eens shit. Die had ik in de safe willen doen.'

'Heb je dus niet gedaan.'

'Joh, ik dacht even lekker sporten, omdat we nog op tijd waren, en dan doe ik het wel. We kunnen Saedt zeker niet de schuld geven, dat-ie ons van de wijs heeft gebracht?'

'Is dat nodig?'

'Geintje. Weet je wat, Ed, dat ding ligt lekker warm en veilig, onder die plaid. Geen gelul, de biefstukken wachten. Help me onthouden dat ik 'm er uit haal.'

'Uhuhh.'